

Léto na Letním vršku

V červeném domě u řeky bydlí Madynka. Bydlí tam i maminka a tatínek a sestřička Elisabeta a černý pudlík jménem Saso a kočička Tulinka. A potom Alva. Madynka se sestrou obývají dětský pokoj, Alva pokojík pro služebnou, Saso košík v předsíni a Tulinka se vyhřívá v kuchyni u kamen. Maminka bydlí skoro v celém domě a tatínek také, pokud ovšem není v redakci novin a něco nepíše, aby lidé ve městě měli co číst.

Madynka se správně jmenuje Markéta, ale když byla malá, začala si říkat Madynka. A třebaže už vyrostla a je jí téměř sedm let, říká se jí tak pořád. Jenom když něco provede a má dostat vyhubováno, je z ní zase Markéta. Takže z ní bývá Markéta dost často. Elisabetě doma říkají Líza a napomenutí potřebuje málokdy. Jenže Madynka má spoustu úžasných nápadů a potíží je v tom, že nedomyslí jejich důsledky předem... Pak už je většinou pozdě, je jí to líto a má vztek. Byla by totiž moc ráda hodná a poslušná, a tak jí mrzí, když se jí to občas nepovede.

„To dítě dostane nápad dřív, než řekneš švec,“ říkává Ida a je to svatá pravda.

Ida u nich každý pátek pere a uklízí. Ve skutečnosti se jmenuje Linus-Ida, ale nikdo jí neřekne jinak než Ida.

Dnes je právě pátek a Madynka sedí u řeky na prkenném přístavním můstku a dívá se na Idu, jak máchá prádlo. Má výbornou náladu a kapsu plnou žlutých mirabelek. Čas od času jednu sní, bosýma nohama pleská do vody a zpívá:

*„A, B, C, D, kočka přede,
E, F, G, H, pejsek běhá,
není tu, není mé potěšení,
ach běda, přeběda!“*

Tu písničku totiž Madynka skoro vymyslela. Začátek je z mamčiná slabikáře a konec z popěvku, který si pobrukuje Alva, když myje nádobí. Madynka má dojem, že se ta písnička hezky hodí k máchání prádla a požívání mirabelek, ale Ida je jiného názoru.

„Můj ty smutku, taková šeredná písnička. Copak Madynka neumí žádnou pěknou?“

„Mně se zdá krásná,“ řekne Madynka. Ale dobře ví, že písničky, které zpívá Ida, jsou krásnější. „Idičko, zazpívej mi o těch kolejkách, co vedou k Ježíšovi do nebe.“

Ale Ida nechce zpívat, když máchá prádlo, a je to tak dobře. Protože i když by Madynka tu píseň slyšet chtěla, určitě by se rozbředla. Stačí, když na ni jen pomyslí, a hned ztichne a oči se jí zalesknou. Písnička je náramně teskná a zpívá se v ní o malé holčičce, a ta věří, že může dojet vlakem do nebe a setkat se tam s maminkou, která jí umřela... Kdepak, Madynka na to teď nedokáže ani pomyslet. Všechny Idiny písně jsou takhle smutné. Maminky v nich umírají jedna za druhou, tatínkové zase sedí pořád v hostinci a opíjejí se tak dlouho, až děti taky umřou. Pak jdou tatínkové domů a pláčou, hořce litují svých činů a slibují, že už nikdy nebudou pít..., ale je pozdě!

Madynka si povzdychne a vezme si další mirabelku. Jak je ráda, že její maminka je naživu a je u nich doma! Každý večer, když si Madynka lehne do postýlky a odříká otčenáš, přidá ještě jednu modlitbičku, aby se všichni, ona a Líza a maminka a tatínek a Alva a Ida a Abbe Nilsson odebrali do nebe najednou. Nejlepší by samozřejmě bylo, kdyby tam nemuseli vůbec, vždyť doma se mají tak krásně. Ale o to se Boha požádat netroufá, mohl by se na ni zlobit.

Idu těší, když se při jejích písničkách pláče. „Tady Madynka slyší,“ pokyvuje hlavou Ida, „jak hrozný život mají chudé děti. Měla by být aspoň trochu vděčná, že si žije jako perla do zlata vsazená.“

Jistě že si Madynka žije jako perla do zlata vsazená. Má přece maminku a tatínka a Lízu a Alvu a Idu a Abbeho Nilssona

a bydlí na Letním vršku. Není na světě krásnějšího místa. Kdyby se Madynky někdo zeptal, jak to tam vypadá, odpověděla by asi takhle:

„Prostě obyčejný červený dům! Chápete, opravdový dům. V kuchyni je to nejútlunější, Líza a já si hrajeme v bedně na dřevo a pomáháme Alvě, když peče. Nejvíc si ale užijeme na půdě, s Lízou si tam hrajeme na schovávanou a někdy se přestrojíme za kanibaly a hrajeme si, že jíme lidi. Na verandě je to taky zábavné, lezeme oknem dovnitř a zase ven a hrajeme si, že jsme námořní lupiči, co šplhají na loď. Kolem domu je spousta bříz, na ty lezu já, Líza ne, protože je ještě moc malá, je jí teprve pět. Někdy vylezu i na střechu dřevníku. Dřevník, truhlárna, žehlárna a prádelna jsou těsně u domu, skoro až u plotu Nilssonových. Když člověk sedí nahore na dřevníku, vidí přímo k nim do kuchyně, a to je něco! A taky mě baví se-